

Küla maantee ääres

Helga Kurik
Vainu talu perenaine

Lugesin hiljuti Virumaa Teatajast maanase kirjutist. Sain sellest julgust ja tahan ka sõna sekka öelda.

Meie väikeses Karivärava külas võib päris maaperesid loendada ühe käe sõrmedel. Harjumuspäraselt teeme aeg-nõudvaid põllutöid naabrite abiga. On ka tore, et meie külas on abivalmis masinamehi. Tänu sellele ei puudu laualt meie põhitöid kartul.

Minu tööde hulka kuulub ka mesilastega tegelemine. See nõuab rahulikku meelt ja teadmisi. Mõistatan mesilaste töökust jälgides, kuidas nad leiavad korjemaid.

Pole ju enam suuri mesikapõlde. Paljud inimesed kardavad mesilasi: kui juhuslik meekorjaja ümber pea tiirutab, hakatakse hirmsasti vehkima. Tarvis oleks hoopis veidi aega rahulik olla ja peagi jätab ta tülitamise.

Meie külarahvast, kes oma pingeid mullas siblides maandab, võib sõbralikuks pidada. Pole siin olnud sõimlemist, tagakiusamist ega lööminguid. Üksmeelselt hoiame õued ja teeäred puh-

lad. Oleme ju nii tiheda liiklusega tee ääres, et muidu oleks teiste ees häbi.

Varem ehtis naabripere teekäijate silmarõõmuks oma õues kuuse elektriküünaldega. Möödunud jõuluajal jäi ta sellega küll hiljaks, aga see-eest säras kuusepuu Aasa pere õues.

Osavad käed omast käest võtta

Meie külas on tubli luuategija Heino. Tema luuad on käepärased ja kerged.

Naabrimees Ants on üks haruldane meistriimees. Mida kõike ta pole võimeline nuputama!

Trotsides saatuse vingerpussi, peab ta oma töid tegema ainult vasaku käega. Parema käsi on halvatus tagajärjel jõuetu. Võib vaid inestada, milliseid abivahendeid ta oma igapäevaste tööde tegemiseks on välja mõelnud ja valmis teinud.

Käib rahvast ligidalt ja kaugelt Antsult nõu ja abi palumas. Tema väikeses tööruumis on mitmesuguseid varuosi. Kui vaja, käivitab treipingi või säristab keevitusaparaadiga. Hobuniidukile on Ants seadnud mootori ja kui ta teeääri niidab, tulevad möödasõitjad seda uudistama.

Peagi tähistab Ants oma 55.

sünnipäeva. Usun, et kõik, kes seda tarmukat meest tunnevad, talle palju õnne ja head tervist soovivad.

Kaljupere tubli töö tulemusel on nende majapidamine nii, nagu maakodu olema peab. Hooned kenasti korras ja loomad hästi toidetud. Ainult tehnika kipub lagunema ja seda just kiirel tööajal. Paar päeva üheskoos putitamist ning jälle võib raudruunaga põllule minna.

Teeme annetuse Tarva fondi

Raudruunalt, mis on hobuse järeltulija, liigub mõte raudsele tarvale. Naabritega arutasime, et see võib olla ütlemlata uhke vaatepilt, kui ta seal Vallimäe nõlval seisab.

Otsustasime üksmeelselt, et teeme ka annetused tarva fondi. Võib-olla pole 10-15 aasta möödudes Eestimaal ühtegi pulli ega lehma, olgu siis vähemalt monument.

Hakkasime asja pikemalt mõtlema ja arutlema. Aga võib juhtuda, et ühel päeval loeme ajalehest, et kurikaelad saagisid tarval sarved ja saba ning viisid teadmatus suunas.

Kas võtta seda juttu naljana või mitte, aga see Vallimägi on ajast aega meie pere meelis-

paiku ning tarvas sobib sinna ülihästi.

Kahjuks on meie küla loodusliku ilu ja puude roheluse poolest üsna vaene. Hiljuti raevutsenud torm tuhisest mööda lagedaid põlde otse hoonete suunas. Vanemad inimesed tõlgendasid seda kui looduse jõudude pahameelt, tahet ära pühkida maa pealt kurjus ja vägivald.

Maainimese muretsemine aga ei paranda seadusi, mis kõrgemalt poolt tulevad. Olgu pealegi, et põllumees tihtilugu kibekiirel tööpäeval lõunasöögist loobub, samal ajal kui vanglas röövlid ja mõrtsukad söövad kindlal kellaajal sooja toitu.

Aga kehalise puudega inimesed, kes päevast päeva rassisivad, peavad toime tulema väikese pensioniga.

Maainimene tegutseb nagu mingisuguse sisemise vedru sunnil, teda ei lükka ega loksuta maailmas toimuv. Niipea kui põllud ja aiad lumest vabanevad, lähevad vaatama, milliste töödega võiks algust teha.

Kevade tulekuga algavaid töid jätkub hilissügiseni, millele järgneb talvine küttepuude tegemine metsas. Oleks vaid jõudu teha kõike, mis ees ootamas.